

Hahmotelma opinnäyte kokonaisuudesta. Kattava kuvaus opinnäytteen teemoista ja toteutustavasta.

Kirjoitan scifi adventure – tarinaa, jossa naispäähenkilö kaapataan avaruuteen ja hänestä tulee salaisen palvelun agentti. Kuvan Keväeseen maalaan kahdeksan öljyvärimaalausta, joissa kuvaan naisen yöllisen kohtaamisen avaruusaluksen kanssa. Kun maalauksia tarkastelee kokonaisuutena, niiden värit liukuvat sateenkaaren väreissä. Jokainen maalaus on eri värinen. Maalaukset ovat esillä pitkässä rivissä, jonka lopuksi on luettavissa sivun tai muutaman verran tarinaa, joka on kirjoitettu maalaus pohjien kanssa samankokoisille papereille. Maalaukset tehdään noin A4:n kokoisille pdf-pohjille. Maalausten muodostama värisuora vahvistaa narratiivisuutta ja ajallista tapahtumaa. Paperin ja maalaus pohjien yhteneväinen koko luo vaikutelmaa kahden eri välineen samanarvoisuudesta. Teosten värikkyys tekee kokonaisuudesta kutsuvan, mutta pieni koko vaatii lähelle tulemisen. Kokoluokka, sekä kuvan ja tekstin rinnakkaisuus luo miellelyhtymiä satukirjoihin.

Toiveissani olisi maalata teosten takana oleva seinä harmaalla, niin, että keskelle tulee maalattu valokiila. Se kohdistaa huomion maalaus rivin keskeisiin teoksiin, joissa on kuvattuna päähenkilö avaruusaluksen langettamassa valossa, joka imee hänet taivaalle. (Hyvin tyypillinen tapa populaarikulttuurissa kuvata, kuinka ufo kaappaa ihmisen). Seinän maalaaminen nivoo kokonaisuuden ja tuo avaruusaluksen kylmän keltaisen valon läsnä olevaksi galleriatilaan.

Opinnäytteen kirjallisessa osassa käyn läpi maalausten ja kirjallisen kerronnan eroavaisuuksia ja ominaispiirteitä narratiivisuuden näkökulmasta. Hyödynnän kirjallisena lähteenä Kai Mikkosen ”Kuva ja sana” -kirjaa.

Pohtiessani tapaani kirjoittaa tarinaa, vertaan sitä elokuvakäsikirjoittamiseen ja kirjan kirjoittamiseen. Käsikirjoituksen tehtävä on olla ohjenuora visuaaliselle muodolle, elokuvalle. Kirja on puolestaan puhtaasti tekstiä ja kaiken mitä haluaa sanoa ja viestiä, tulee olla tekstimuodossa. Lähteinäni aiheesta toimii Syd Fieldin ”Screenplay - the foundations of screenwriting”, sekä Sarah Burtonin ja Jem Posterin ”The book you need to read to write the book you want to write”. Kumpikaan ei täydellisesti kuvaa tapaani työskennellä, mutta ne antavat tärkeitä vertailukohtia, joiden avulla löydän sanoja kuvaamaan kirjallista työtäni. Haen työskentelyyni näkökulmaa myös mediatutkimuksen puolelta. Henry Jenkinsin ”Convergence culture – where old and new media collide” kuvaa internetin luomaa vallankumousta mediakulttuurissamme ja tarinankerronnassa. Hän kirjoittaa medioidenvälisestä tarinankerronnasta, jossa tarinan eri osat hajautuvat usealle eri alustalle. Jenkinsin kirjan luettuani ymmärrän paremmin omaa internetin käyttöäni ja tapaani kuluttaa eri medioita. Ymmärrän paremmin, miksi eri välineiden ja medioiden sekoittaminen tuntuu niin luontevalta.

Kirjallisen työskentelyn pohtimisen sijasta huomattavasti suurempi haaste tulee olemaan maalaustapani purkamisen ja valinnat, joita teen visuaaliseen osaan liittyen, mutta pyrkimykseni on avata myös sitä puolta.